

gebouwd en groot voor zijn leeftijd. Jacqueline, zijn tweelingzus, is ook geen watje, maar blijft liever wat op de achtergrond. Beiden zitten ze op rugby en ze zijn niet bang om een stoot weg te geven.

Tim is inmiddels de ruïne binnengegaan. Jacqueline blijft buiten. Voor een beetje verkoeling gaat ze bij een stuk muur zitten in de schaduw. "Niet te lang binnen blijven, hoor, Tim!" roept ze hem luid achterna, maar een antwoord komt er niet.

"Tim!" roept ze nogmaals. "Niet te lang binnen blijven, hoor!" Maar ook nu komt er geen antwoord. "Het is ook altijd hetzelfde met die jongen," zegt ze zacht. "Half luisteren of helemaal niet." Daarbij schudt ze zacht haar hoofd.

De paar minuten die inmiddels zijn verstreken, lijken voor Jacqueline wel een half uur. Ze kijkt half over haar schouder achterom naar de plek waar Tim de ruïne is binnengegaan, maar ziet hem nog niet verschijnen.

"Verdorie!" zegt ze hardop. "Waar blijft hij nou? Zo komen we in de knoei met de tijd!"

ineens, als uit het niets, komt Tim er aangerend. "Jacq, wegwezen, weg hier!" schreeuwt hij zo hard hij kan.

Verbaasd kijkt Jacqueline om zich heen naar waar dat geschreeuw vandaan komt. Plotseling, springend en struikelend over stukken rots, komt Tim Jacqueline voorbij gerend. "Kom op, zus, wegwezen!" schreeuwt hij nogmaals instinctief volgt Jacqueline, roepend. "Wat is er gebeurd? Wat heb je gedaan?"

“Niks!” schreeuwt Tim terug, die al een stuk voor haar uit is.

Jacqueline blijft achter Tim aan rennen, takken slaan tegen haar armen en benen. Door het snelle rennen, komen ze niet op het pad dat ze naar boven hebben genomen. Doordat ze naar beneden rennen, versnelt hun pas.

Al struikelend en buiten adem blijft Tim plotseling staan, terwijl hij een boom vastgrijpt en achterom kijkt. Waar is Jacq? gaat het door zijn hoofd. “Jacq, waar ben je? Jacq!” Tim schreeuwt het uit. In zijn blinde paniek had hij alleen maar hard geroepen dat ze weg moest rennen, daarna had hij niet meer achterom gekeken. Hijgend staat hij daar, een boom stevig vasthoudend, angstig om zich heen kijkend in de richting waar hij vandaan is gevlucht, maar hij ziet zijn zus niet. Verschrikt blijft hij in die richting kijken. “Verdorie,” valt het zacht over zijn lippen. “Jacq, waar ben je?” Angst maakt zich van hem meester. “Jacq?” Tim schreeuwt nu voluit. “Waar ben je?”

Zijn angst om zijn zus is groter dan de angst om wat hem schijnbaar achterna zit of heeft gezeten, want hij ziet verder niets dan bomen. “Jacq?” roept hij opnieuw. “Jacq, waar ben je? Verdorie! Jacq! Zeg eens wat! Verdorie nog aan toe, Jacq!” “Hallo broertje!” hoort Tim ineens achter hem.

Hij schrikt zich wild. Met een ruk draait hij zich om en ziet zijn zus staan. “O, Jacq! Gelukkig! Sorry dat ik voor je uit rende, maar ik schrok mij rot daar

binnen.” Tim slaat zijn armen om haar heen en drukt haar stevig tegen zich aan.

“Ho maar! Ho nou maar!” is Jacqueline haar reactie en ze trekt Tim van zich los.

Tim kijkt schuchter om zich heen, maar ziet verder niets dan bomen. “Kom, Jacq, laten we hier weggaan,” zegt Tim met hijgende stem.

“Nou, broerlief, vertel eens. Wat is er gebeurd daarboven? Je kijkt uit je ogen alsof je spoken hebt gezien!” Terwijl Jacqueline dat zegt, krijgt ze een brede lach om haar mond en legt ze een hand op Tim zijn schouder.

“Nou, ik was daarbinnen in de kruitkamer, tenminste wat er nog van over is.” Tim stopt even met zijn verhaal om adem te halen.

“Ja, en? Ik wacht, en toen?” Jacqueline friemelt met haar vingers, als teken van ‘doorgaan met je verhaal’.

“Nou, ik stond daar een paar kanonskogels te bewonderen, toen er opeens een paar kerels op mij afkwamen die in het Frans of Spaans begonnen te roepen. Ik begreep er niks van en toen begonnen ze te schreeuwen. Toen ik stapvoets achteruit liep, viel ik met mijn reet op een stuk rots. Bij het opstaan heb ik een kleine kei gepakt en maakte ik een beweging alsof ik zou gooien naar die kerels. Ze stopten en sloegen hun armen voor hun gezicht en toen ben ik gaan rennen. Gelukkig zag ik jou toen staan en kon ik je zo waarschuwen, maar ik heb niet kunnen zien of ze mij ook achterna kwamen.”